

Arrest

nr. 99 297 van 20 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit de Afghaanse hoofdstad Kabul, gelegen in de gelijknamige provincie. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Tijdens het regime van Rabbani werkte uw vader voor de geheime dienst. Toen de taliban aan de macht kwamen, vluchtte hij naar de provincie Pansjher, waar hij zich aansloot bij het verzet. Na de val van de taliban ging hij in Kabul aan de slag bij een ministerie dat zich bezighield met de strijd tegen drugs. Drieënhalf jaar geleden werd hij overgeplaatst naar de provincie Kunduz. Een maand na zijn overplaatsing werd een voertuig van de overheid waarin uw vader zich bevond onder vuur genomen door de taliban. Drie inzittenden, waaronder uw vader, kwamen daarbij om het leven.

In 2009 werd u op de terugweg van school gewenkt door een politieagent. Deze man bleek een vals uniform te dragen en sleurde u in een wagen. U werd naar een huis in de provinciehoofdstad van Maydan Wardak gebracht waar zich nog drie andere jongens bevonden die door de taliban waren ontvoerd. Jullie werden er vastgehouden in een kamer, moesten veel bidden en kregen voortdurend slechte dingen te horen over de ongelovige buitenlanders die in Afghanistan aanwezig waren.

Nadat u een week in dat huis had verbleven, werd die woning 's avonds plots onder vuur genomen door de Afghaanse veiligheidstroepen. Tijdens dat gevecht kwamen twee gijzelaars om het leven. Uzelf en de derde gijzelaar raakten gewond en werden naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef een week in het ziekenhuis en mocht vervolgens terug naar huis.

Vier maanden later liep u 's avonds op straat in Kabul toen u plots langs achter werd aangevallen en iemand u met een hard voorwerp op het hoofd sloeg. U was nog half bij bewustzijn en verzette zich tegen de mannen die u probeerden mee te slepen. Hierop kreeg u een paar messteken in uw zij en uw been. U schreeuwde en zag mensen vanuit de moskee naar buiten lopen, waarna u het bewustzijn verloor. Toen u ontwaakte bevond u zich in het ziekenhuis, waar u één maand lang herstelde van de opgelopen verwondingen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u samen met uw familie bij uw oom wonen. Uw moeder en uw oom verkochten jullie huis en regelden uw vertrek uit Afghanistan. Twintig dagen nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, verliet u Afghanistan.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 26 juni 2011 aan in België, waar u één dag later asiel aanvraagde. U werd voor verdere inlichtingen opgeroepen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2011, maar gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Op 2 april 2012 diende u een nieuwe asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) voor. In de maand die volgde op uw gehoor bezorgde u het Commissariaat-generaal een medisch attest van een Belgische huisarts die uw verwondingen heeft onderzocht, 2 attesten over uw opnames in het ziekenhuis in Afghanistan en de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban waardoor u Afghanistan zou hebben verlaten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u totaal in het duister tast omtrent de reden waarom de taliban u wilden ontvoeren. U verklaarde zelf niet te weten waarom de taliban het specifiek op u gemunt hadden, maar vertelde dat uw moeder vermoedde dat jullie buurman Ahmadullah er iets mee te maken had (CGVS, p. 4 en p. 10). Volgens uw moeder had die buurman tijdens het regime van de taliban aan de toenmalige machthebbers verklikt dat uw vader voordien bij de geheime dienst had gewerkt en was hij ervoor verantwoordelijk dat de taliban toen twee keer in jullie huis waren binnengevallen. Daarom was hij er volgens haar ook nu weer verantwoordelijk voor dat de taliban u hadden ontvoerd (CGVS, p. 4 en 10). Toen er dieper werd ingegaan op het werk van uw vader bij de geheime dienst, bleek evenwel dat u hier nauwelijks enige kennis over bezat. Zo wist u niet wat uw vader precies had gedaan bij de geheime dienst en kon u evenmin vertellen bij welke afdeling van de geheime dienst hij was tewerkgesteld (CGVS, p. 4 – 5).

Ook over de functie die uw vader zou hebben uitgeoefend na het talibanregime, bleek u nauwelijks enige kennis te bezitten. Hiernaar gevraagd kon u enkel vertellen dat uw vader werkte bij een ministerie dat actief was in de strijd tegen drugs en dat hij een uniform moest dragen zoals het uniform van de politie (CGVS, p. 3). U kon evenwel niet vertellen welke functie door uw vader werd bekleed noch welke taken door hem werden uitgeoefend. U wist evenmin of uw vader een hoge of lage functie had ingevuld noch kon u ook maar één van zijn collega's bij naam noemen. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat uw vader steeds bij jullie thuis door collega's werd opgehaald om naar het werk te gaan en daar 's avonds door hen weer werd afgezet (CGVS, p. 4). Voorts kon u zelfs niet meedelen waar de fysieke werkplaats van uw vader zich ergens in Kabul bevond en had u er geen idee van bij welke afdeling van het ministerie uw vader actief was (CGVS, p. 5).

Ook over de overplaatsing van uw vader naar Kunduz en de omstandigheden waarin hij daar om het leven is gekomen, stelde uw kennis nauwelijks iets voor. Zo kon u niet vertellen welk werk uw vader in Kunduz moest uitoefenen. U wist evenmin waar uw vader in die provincie werd aangevallen noch kon u meedelen wanneer dat incident precies plaatsvond (CGVS, p. 3). Bovendien legde u geen enkel (begin van) bewijs neer omtrent de tewerkstelling en/of de dood van uw vader. Toen u werd gevraagd of

er ooit iets in de pers is verschenen over de aanval op het voertuig van uw vader, antwoordde u dat dit mogelijk was, maar dat u daar niet van op de hoogte was (CGVS, p. 6). Uw verklaringen over het werk en het overlijden van uw vader zijn dan ook dermate vaag en beperkt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan diens opeenvolgende activiteiten bij de overheid tijdens de regimes van Rabbani en Karzai, noch aan zijn overlijden in de hoedanigheid van overheidsfunctionaris bij een aanslag van de taliban.

Aangezien u de beweerde activiteiten van uw vader bij de Afghaanse overheid geenszins aannemelijk maakt, kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan uw vermoeden dat u een doelwit was van de taliban door de activiteiten die uw vader bij de overheid heeft uitgeoefend.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u ook over uw ontvoering door de taliban zeer vage verklaringen hebt afgelegd. Zo verklaarde u niet te weten waarom u werd ontvoerd, maar vermoedde u dat het bedoeling was van de taliban dat u in de toekomst met hen zou meewerken. U was van mening dat u en de andere jongens later naar een andere plek zouden worden gebracht maar had er geen idee van wat er daar van jullie zou worden verwacht. Niemand van uw gijzelnemers zou u immers hebben verteld wat ze precies met u van plan waren, noch kwam u te weten of ze op voorhand wisten wie u was. U kon evenmin meedelen door welke groepering binnen de taliban u werd ontvoerd (CGVS, p. 8 – 9). U verklaarde dat Amir Omar de enige talib was die contact had met jullie, dat hij jullie voorging in het gebed en nadien steeds propaganda maakte voor de islam en de jihad (CGVS, p. 8). Toen u werd gevraagd wat de taliban met jullie deed tijdens uw verblijf in Maydan Wardak, kon u enkel herhalen dat jullie veel baden, dat Omar propaganda voerde voor de islam en slechte dingen vertelde over de ongelovige buitenlanders in Afghanistan. U verklaarde dat hij veel dingen zei, maar dat het niet makkelijk was om daarover te praten (CGVS, p. 8 – 9). Aangezien u zes dagen lang door Omar werd geïndoctrineerd kan er evenwel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u concreter zou kunnen vertellen wat hij jullie toen heeft gezegd. Dat u desondanks niet verder komt dan enkele gemeenplaatsen, zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban stevig op de helling komen te staan.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw ontvoering door de taliban vindt verder bevestiging in het feit dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de verwondingen die u hebt opgelopen tijdens uw verblijf bij de taliban. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u gewond raakte tijdens het gevecht tussen de politie en de taliban toen u werd bevrijd (CGVS, p. 7). In de vragenlijst van het CGVS die u werd voorgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet u evenwel optekenen dat u tijdens uw detentie zonder enige aanleiding door een onbekende man werd beschoten om een u onbekende reden. U legde bij de invulling van de vragenlijst bovendien geen enkel verband tussen het door u aangehaalde schietincident en uw verwondingen, enerzijds, en uw uiteindelijke bevrijding, anderzijds. Betreffende uw bevrijding door de politie zei u dat er twee gijzelaars omkwamen en dat de derde gijzelaar na de bevrijding naar het ziekenhuis werd gebracht. Nergens vermeldde u dat u zelf gewond raakte tijdens die bevrijding (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze tegenstrijdigheid is dermate pertinent dat ze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit haalt. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de politie u bevrijdde uit het huis van de taliban, maar u vervolgens door niemand van de overheid werd aangesproken over uw ontvoering of wat er zich in dat huis had afgespeeld (CGVS, p. 9). Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat u geen enkel document van de overheid hebt voorgelegd om uw verklaringen over uw ontvoering of bevrijding te staven. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat uw moeder geprobeerd heeft om een document van de veiligheidstroepen te verkrijgen, maar dat ze haar niets hebben gegeven (CGVS, p. 10).

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde ontvoering blijkt verder uit uw gebrekkige kennis over de drie jongens met wie u was opgesloten in het huis in Maydan Wardak. Gevraagd wie die jongens waren, verklaarde u slechts één van hen bij naam te kennen. U wist enkel dat Najo net als u ontvoerd was in Kabul, maar de andere jongens zou u nooit hebben gesproken omdat ze Pashtou spraken (CGVS, p. 8). Dat u zelfs de naam van die andere jongens waarmee u zes dagen hebt samengewoond niet kende, is evenwel niet geloofwaardig, te meer u zelf verklaarde wel degelijk een beetje Pashtu te kunnen spreken (CGVS, p. 6 - 7).

Wat betreft de tweede door u aangehaalde ontvoeringspoging dient er tot slot op gewezen te worden dat u ook met betrekking tot deze feiten geen duidelijkheid kan verschaffen over de identiteit en beweegredenen van uw belagers (CGVS, p. 7 en 9). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de rest van uw asielrelaas en u ook aangaande dit beweerde incident enkel vage en op veronderstellingen gebaseerde verklaringen kon afleggen, kan ter zake ten aanzien van u onmogelijk besloten worden tot het bestaan van een vrees of risico dat internationale bescherming rechtvaardigt.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt hebt uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, of bij een terugkeer naar uw land van herkomst een dergelijke vrees of reëel risico te lopen/koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara (stuk 1) heeft enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Wat betreft het medisch attest van huisarts Reynders (stuk 3) betreffende de bij u vastgestelde letsels dient te worden opgemerkt dat dit document op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin en het tijdstip waarop u de vermelde verwondingen opliep. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De twee medische stukken uit Afghanistan maken op geen enkel moment vermelding van de omstandigheden waarin u de verwondingen hebt opgelopen die ervoor gezorgd hebben dat u in het ziekenhuis werd opgenomen. Bijgevolg zijn zij evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat beide documenten werden opgesteld de dag zelf waarop u werd gehospitaliseerd, maar vreemd genoeg eveneens vermelden hoeveel dagen u vervolgens in het ziekenhuis hebt verbleven. Bijgevolg komt de bewijskracht van deze documenten danig op de helling te staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten en rapporten over Afghanistan/Kabool aan dat de veiligheidssituatie in Kabul allerminst stabiel te noemen is. Er is nog steeds een grote impact op het dagdagelijkse leven van de burgers. Verzoeker meent dat de interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio en verwaarloost de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van een bepaald conflict in een regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Tevens wijst verzoeker op de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 16 recente rapporten en persartikelen over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Met een aangetekend schrijven van 30 januari 2013 laat verzoeker een attest betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader bij het Ministerie van drugs met vertaling geworden.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij totaal in het duister tast omtrent de reden waarom de taliban hem wilden ontvoeren, (ii) hij de beweerde activiteiten van zijn vader bij de Afghaanse overheid geenszins aannemelijk maakt, (iii) hij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn ontvoering door de taliban, (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers uit Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en (v) de overige neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de vermelde conclusie.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.2. Waar verzoeker onder verwijzing naar zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) aanvoert dat hij volhardt in deze verklaringen en dat het normaal is dat hij niet veel weet over het werk van zijn vader aangezien hij toen nog maar een kind was en er thuis bijna nooit over het werk van zijn vader werd gesproken, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een loutere herhaling, wat niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker totaal in het duister tast omtrent de reden waarom de taliban hem wilden ontvoeren, zoals in de bestreden beslissing reeds werd aangegeven, en hij evenmin enige toelichting kan geven over de tewerkstelling van zijn vader ten tijde van het regime Rabbani. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Daarnaast wordt erop gewezen dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging alvorens hij het land van herkomst ontvlucht. Indien de feiten die verzoeker voorhoudt, met name een ontvoering en een poging tot ontvoering door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader ten tijde van het regime van Rabbani, waarachtig zouden zijn kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker enige kennis zou hebben over het verleden van zijn vader en dat zijn moeder of zijn oom hem een plausibele reden zouden hebben gegeven waarom hij zijn land van herkomst diende te verlaten. Zelfs indien de taliban het gemunt zou hebben gehad op zijn vader omwille van zijn tewerkstelling ten tijde van Rabbani, dan nog is het weinig aannemelijk dat deze organisatie jaren na het overlijden van verzoekers vader plots verzoeker zouden viseren zonder dat daar enige aanleiding toe is.

Wat de tewerkstelling van verzoekers vader betreft na de val van het regime van de taliban herhaalt verzoeker ook dienaangaande dat zijn vader nooit in detail over zijn werk heeft verteld. Verzoeker kan niet overtuigen. Van verzoeker wordt niet verwacht dat hij een gedetailleerde kennis tentoonspreidt over de functie van zijn vader, doch wel dat hij op een eenvoudige manier enige toelichting kan geven. Zo kan minstens verwacht worden dat hij als zoon (i) weet of zijn vader een hoge, dan wel lage functie had, (ii) enkele collega's bij naam kan noemen, temeer verzoekers vader door hen thuis werd opgehaald om naar het werk te gaan en 's avonds werd afgezet, (iii) op de hoogte is van het ministerie waar zijn vader werkt, en (iv) concretere toelichting kan geven over de aanslag op zijn vader die zijn dood tot gevolg had. Verzoekers verklaringen zijn dermate vaag waardoor zijn relaas in zijn geheel genomen niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad merkt tenslotte op dat verzoeker, wanneer hij hierover overeenkomstig artikel 14 PR RvV op de terechtzitting werd ondervraagd, niet kon zeggen wanneer zijn vader juist vermoord werd, terwijl hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat dit drie en een half jaar geleden was (gehoorverslag CGVS, p. 3) en terwijl de datum van de moord vermeld wordt op het attest betreffende de tewerkstelling van verzoekers vader dat verzoeker per aangetekend schrijven als bijkomend stuk liet geworden. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas wordt aan dit bijkomend stuk geen objectieve bewijsaarde toegekend. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijsaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijsaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6.3. Waar de bestreden beslissing stelt dat hij vage verklaringen aflegde over zijn ontvoering, herhaalt verzoeker de verklaringen die hij tijdens zijn gehoor op het CGVS aflegde. Zoals eerder reeds gezegd, worden de motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht door het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen.

2.6.4. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de verwondingen die hij tijdens zijn ontvoeringen opliep, voert verzoeker aan dat het voor hem zeer moeilijk is om daaraan terug te denken en dat als hij over deze incidenten vertelt, hij helemaal begint te beven. Verzoeker zou dit ook zo ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard hebben, maar niet alles zou in detail door de ambtenaar van de DVZ opgeschreven zijn. Verzoekers argument kan niet worden gevolgd. Zo blijkt uit de lezing van de verklaringen die hij bij DVZ heeft afgelegd dat hij door een onbekende man om een onbekende reden werd beschoten tijdens zijn vasthouding en de politie hen 6 à 7 dagen later kwam bevrijden. Er wordt niet de minste link gelegd tussen verzoekers verwondingen en de bevrijding, in tegenstelling tot zijn verklaringen bij het CGVS. De Raad merkt op dat verzoeker de kans kreeg om bijkomende opmerkingen te doen of om nog iets toe te voegen, alsook dat verzoeker door middel van zijn handtekening bevestigde dat de erin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst, administratief dossier, stuk 13, p. 3). Verzoeker heeft aldus de kans gekregen om fouten of tekortkomingen in de vragenlijst te laten aanpassen. Daar verzoeker heeft nagelaten dit te doen, kan verzoeker zijn antwoorden en verklaringen in de vragenlijst middels zijn verzoekschrift niet meer aanpassen of aanvullen. Bijgevolg zetten de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde omtrent de verwondingen die hij tijdens zijn ontvoering opliep, de geloofwaardigheid van de ontvoering verder op de helling.

2.6.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk twee documenten omtrent zijn ontvoering heeft bijgebracht, namelijk twee Afghaanse medische attesten waarbij de verwondingen van verzoeker werden vastgesteld en dat zijn moeder heel wat moeite heeft moeten doen om deze attesten te bekomen, merkt de bestreden beslissing terecht op dat deze attesten op geen enkel moment melding maken van de omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen heeft opgelopen alsook dat beide documenten werden opgesteld op de dag zelf waarop verzoeker werd gehospitaliseerd, maar vreemd genoeg eveneens vermelden hoeveel dagen verzoeker vervolgens in het ziekenhuis heeft verbleven, hetgeen de bewijskracht van deze documenten danig op de helling zet. Bovendien, zoals reeds eerder gezegd, beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*.

Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.7.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk

verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.7.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.7.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.7.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde

gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de bijkomende regionale veiligheidsanalyse blijkt dat de veiligheidssituatie in Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen", doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijke invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers ligt laag aangezien de talibanleiding duidelijk pogingen lijkt te ondernemen om de burgers van Kaboel te ontzien, daar zij in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in Kaboel is niet aanhoudend en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Bovendien roept UNHCR in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010 niet op tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en werkt UNHCR mee aan terugkeerprogramma's. Het advies van UNHCR is blijkens het administratief dossier en de stukken van de verzoekende partij sindsdien niet gewijzigd.

Verzoeker citeert uitgebreid uit verschillende objectieve rapporten waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan nog altijd precair is en burgers nog altijd slachtoffer worden van geweld. Dit wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist. Uit de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de veiligheidssituatie regionaal moet worden geëvalueerd. Voorts citeert verzoeker uit objectieve informatie die betrekking heeft op de stad Kaboel. Ook uit deze berichten dient te worden afgeleid dat het geweld doelgericht is. Deze situatie wordt uitgebreid beschreven in de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 (adm. doss. stuk 17, nr. 3, p. 7-10). In de conclusie leest de Raad het volgende: "(...) Het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westelingen verblijven viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted'. (...)" Verzoeker citeert uit informatie van latere datum doch toont hiermee niet aan dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul actueel anders is, of in die zin gewijzigd is dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

2.7.5. Waar verzoeker er op wijst dat er tevens een risico is op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) omdat de broodnodige humanitaire hulp immers beperkt is, wijst de Raad erop dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Met de loutere bewering

dat humanitaire hulp uitblijft toont verzoeker, die afkomstig is uit Kaboel en daar familie heeft, niet aan dat in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat bij terugkeer naar Kaboel.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS